

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencla v právní věci žalobkyně: **L. K.**, proti žalovanému: **rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky**, sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2025, sp. zn. S-PP-VZP-2407359202T8G5, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2025, č. j. 8 Ad 9/2025-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně žalobou brojila proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR ze dne 3. 1. 2025, kterým byla žalobkyni stanovena podle § 25a odst. 1 a 2 a § 28c zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, pravděpodobná výše pojistného za roky 2021, 2022 a 2023 v celkové výši 132 654 Kč.

[2] Městský soud stěžovatelku usnesením ze dne 14. 7. 2025, č. j. 8 Ad 9/2025-22, vyzval k zaplacení soudního poplatku. Stěžovatelka na výzvu zareagovala vyjádřením, že vědomě odmítá zaplatit soudní poplatek, a to mj. z důvodu nesouhlasu s podmíněním přístupu ke spravedlnosti. Řízení o žalobě městský soud pro nezaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, zastavil.

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) usnesení městského soudu o zastavení řízení napadla kasační stížností.

[4] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 10. 2025, č. j. 6 Ads 130/2025-12, stěžovatelku podle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vyzval k doložení splnění podmínky povinného zastoupení advokátem. K tomu stanovil lhůtu 15 dní. V usnesení stěžovatelku poučil, že nevyhoví-li stěžovatelka výzvě k předložení plné moci udělené advokátovi pro řízení o kasační stížnosti, ani neprokáže, že má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie,

soud její kasační stížnost odmítne. Usnesení č. j. 6 Ads 130/2025-12 bylo stěžovatelce doručeno datovou schránkou podnikající fyzické osoby fikcí dne 15. 12. 2025, k tomu viz doručenkou připojenou k č. l. 12 (předtím Nejvyšší správní soud totéž usnesení stěžovatelce doručil fikcí dne 3. 11. 2025 do datové schránky fyzické osoby). Poslední den lhůty připadl na úterý 30. 12. 2025.

[5] Dne 3. 1. 2026 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání, jímž stěžovatelka požádala o *ustanovení advokáta pro bono*. Nejvyšší správní soud podání vyhodnotil jako žádost o ustanovení zástupce. Proto vyzval stěžovatelku k doložení osobních, majetkových a výdělkových poměrů, k tomu stanovil lhůtu 2 týdny (přípis ze dne 9. 1. 2026, doručen dne 19. 1. 2026, č. l. 18).

[6] Stěžovatelka v odpovědi na tuto výzvu mj. zdůraznila, že žádný soud po ní nemůže chtít poplatky a nemůže ani chtít, aby nesla náklady, byť dočasné, za ochranu jejích práv. Dále sdělila, že státu o sobě nebude poskytovat žádné informace. Informace o svých majetkových poměrech považuje za své soukromí, které je ústavou považováno za nedotknutelné.

[7] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud o její žádosti o ustanovení zástupce rozhodl takto: *„Žalobkyně je osvobozena od nutnosti hradit soudní poplatky i poplatky za advokáta, neboť tento požadavek není v souladu s platnou legislativou o přístupu k soudu, žalobkyně prokázala nedostatek prostředků a důležitost a citlivost žaloby naplňuje výjimečnost situace zakládající právo na plné osvobození od poplatků v souladu s § 36 odst. (3) zákona č. 150/2002 Sb., správní soudní řád.“*

[8] Jak vyplývá z výše uvedeného, stěžovatelka výzvě k doložení osobních, majetkových a výdělkových poměrů nevyhověla a výslovně sdělila, že tak ani neučiní, neboť je to v rozporu s jejím přesvědčením. Nejvyšší správní soud tak neměl možnost posoudit, zda jsou naplněny předpoklady pro ustanovení zástupce soudem ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s.

[9] Usnesením ze dne 4. 2. 2026, č. j. 6 Ads 130/2025-25, Nejvyšší správní soud žádost žalobkyně o ustanovení zástupce zamítl.

[10] Stěžovatelka ani poté až do vydání tohoto usnesení splnění podmínky dle § 105 odst. 2 s. ř. s. nedoložila.

[11] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl, neboť nedostatek podmínky řízení o kasační stížnosti spočívající v nedostatku zastoupení nebyl na výzvu soudu odstraněn. Učinil tak bez další výzvy k prokázání zastoupení advokátem nebo odpovídajícího právního vzdělání, neboť k tomu měla stěžovatelka dostatek času, lhůta podle předchozí výzvy marně uplynula a stěžovatelka srozumitelně vyjádřila svůj postoj k výzvám Nejvyššího správního soudu, takže další výzva by byla zjevně nadbytečná.

[12] Za této situace se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat věcnou námitkou stěžovatelky, že byla v řízení před městským soudem vyzvána k zaplacení soudního poplatku, od něhož byla dle zákona osvobozena.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu